Лучия Вакарино

Буря при фара

Илюстрации Паола Антиста

Издателство Фют

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2014 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing

Text by Lucia Vaccarino
Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title:
Me, Mum & Mystery • Indagine al faro

Copyright Shutterstock for photos as indicated in the original Italian edition

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia
foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

Детективска агенция МАМА И АЗ
Буря при фара
© Издателство „Фют“, 2021
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-602-5

Пролог

Лек свеж ветрец духаше сред хълмовете на Кент – галеше поляните, тичаше сред полята и се промъкваше из горичките. Лятото беше вече към края си и наближаваше моментът, в който трябваше да се приберат летните дрехи и да се извадят топлите якета и дългите вълнени шалове.

– Ах! – чу се глас от горния етаж.

Свита на кълбо на дивана, Емили натискаше разсеяно копчетата на дистанционното, търсейки нещо, което да разсее скуката на този безличен следобед.

– Какво има, мамо? – попита тя и се обърна към стълбището.

– Какво има ли? Водата е ледена! – отвърна възмутено Линда и с бойна стъпка нахлу в хола.

– Е, няма защо да се палиш толкова... – сви рамене Емили, като гледаше как майка ѝ рови трескаво в бюфета и трупа на куп стари покривки и никога неотваряни кутии с чашки за кафе. – Този нещастен бюфет не ти е сторил нищо.

– Но старият електрически бойлер със сигурност ми стори! Повреди се точно когато исках да си взема горещ душ... О, тази къща е толкова остаряла... – въздъхна ядосано Линда. После изведнъж лицето ѝ грейна. – Ето, намерих го! – тя измъкна доволно едно сандъче с инструменти.

– И какво смяташ да правиш? – ококори се Емили.

– Да поправя бойлера, естествено! – заяви решително Линда, запретна ръкави и зае позата на модел от плакат с надпис „Жените могат всичко!“ – Мога да се справя!

– Сигурна ли си? – попита Емили изненадано.

Многобройните качества на майка ѝ се простираха от компютърен дизайн до рисуване, готвене, шиене, дребни дърводелски работи, декорация на вътрешни пространства, плетене на две куки и какво ли още не. Но

Емили беше повече от сигурна, че уменията на водопроводчик не бяха сред тях.

– Разбира се, само стой и гледай! – отвърна убедено Линда.

Емили я последва към горния етаж, обзета от лоши предчувствия.

И така, телевизорът остана включен, но никой не го гледаше. Лекото жужене на екрана пропълзя из празната стая, докато говорителката от местната телевизия, с изискания си костюм и току-що направена прическа, мръщеше чело и загрижено говореше:

„А сега ще ви съобщим много важна новина. Днес от затвора в Мейдстън е избягал убиец, излежаващ доживотна присъда за убийството на охранител по време на въоръжен грабеж. Името на избягалия затворник е Трей Фридкен. Силите на реда препоръчват да не предприемате неразумни действия, в случай че го забележите, а да съобщите веднага в полицията. Мъжът е въоръжен и опасен.“

Тези думи отекнаха срещу празния диван и дантелените перденца на „Оук Роуд“ №1 и тревожният призив остана нечут.

Да купя тетрадка на квадратчета.

За отпускаща вана:
морска сол
+
есенция от лавандула

Изглеждаше спокоен домашен следобед...

Мама, преобразена във водопроводчик

1. Времето се променя

– Ало? Господин Вито Кавикиоли от фирма „Екотехника“? – попита Линда с доста рязък глас, като държеше телефона с една ръка и увиваше косата си с кърпа с другата.

Емили се подсмихна, а майка ѝ направи гримаса.

– Добър ден! Правилно ли казах името ви? Италианец сте, нали? Трябва да сменя стария електрически бойлер – продължи Линда, а Емили я наблюдаваше през вратата на стаята си как върви напред-назад и сменя мокрите си дрехи.

– Мислех да сложа нова енергоспестяваща инсталация. Живеем в стара къща и може би е време да започнем да я ремонтираме. Представяте ли си, тук котлоните са още с газова бутилка! – говореше разпалено Линда. – Опасно е, да! Знам! А имам дъщеря на единайсет години, трябва да мисля за безопасността ѝ. И да, важно е да се пази околната среда...

Емили едва сдържа смеха си. Не, че майка ѝ беше безотговорен родител, точно обратното, дори беше прекалено отговорна. А и не беше човек, който не се грижи за околната среда, напротив – Линда Райт спазваше строго разделното събиране на отпадъци, беше експерт по справедлива търговия, маниак на тема биологична храна и продукти с минимална въглеродна следа. Само че този път усърдието ѝ беше ръководено от друго...

– А, вие имате три деца! Гледай ти! И двете са близначета? Страхотно... Кажете ми... кога бихте могли да дойдете да смените инсталацията? – Линда кимна, после още веднъж, накрая помръкна. – А, след две седмици!? Преди това дните ви са запълнени с ангажименти?... Не, но е доста спешно...

Емили хвърли поглед към банята, чийто под беше отрупан с подгизнали от вода парцали и парцалчета, а червената пластмасова кофа беше сложена на един стол, за да събира капките от стария електрически бойлер. Опитът на майка ѝ за поправка беше приклю-

чил с един хубав непредвиден леден душ и за нея, и за Емили.

– Само че се случи малък инцидент... Не, нищо опасно, благодаря, и аз, и дъщеря ми Емили сме съвсем добре. Само че сме без вода. Наложи се да я спра от централния кран в банята.

И сега, за да се измият, щеше да се наложи да носят тенджери с топла вода от кухнята, помисли си Емили, като се наведе от парапета на стълбата, която водеше към партера.

Линда се усмихна изведнъж и на лицето ѝ се появи неустоимата ѝ трапчинка.

– В събота сутринта, като голямо изключение? Фантастично! Вие сте ангел!

– Малък инцидент? – повдигна вежди Емили, когато след две-три прочувствени благодарности майка ѝ приключи разговора, подскачайки от радост.

– Всеки може да направи малка грешка... – подсмихна се Линда и засъбира инструментите. – Особено с тия стари винтове, които се чупят толкова лесно... Според мен клапата беше дефектна и рано или късно щеше да гръмне сама.

Емили я изгледа и се върна в стаята си.

Понякога майка ѝ биваше обзета от синдрома на суперженката, която няма нужда от помощ. Все пак това беше разбираемо, тъй като бащата на Емили – Патрик, беше загинал в автомобилна катастрофа преди шест години и Линда трябваше с всичко да се оправя сама. Беше се хвърлила в работата, трупайки безброй часове извънреден труд, и се беше научила да се справя горе-долу с всяка работа вкъщи. Преди Емили си мислеше, че майка ѝ твърде много се вдава в разни неща, вместо да прекарват повече време заедно, но от известно време беше започнала да разбира, че първата мисъл на Линда винаги е била тя. Докато и двете бяха потопени в лудницата на лондонския си живот, Емили не си беше давала сметка за това, но откакто наследиха къщата, всичко се промени.

В началото на това лято Емили и майка ѝ се бяха преместили от Лондон в Блосъм Крийк, малко селце в Кент, защото Емили получи в наследство от странния си чичо Орвил Райт тази стара красива къща на „Оук Роуд“ №1. А заедно с къщата Емили наследи и детективска агенция „Райт“!

Емили почти не познаваше този свой странен чичо, който всъщност беше чичо на баща

ѝ. Но със сигурност носеше неговото любопитство и детективски нюх. Неслучайно той беше решил да остави агенцията си на своята единствена наследница.

Емили изтича към кабинета на чичо Орвил – любимото ѝ място в къщата. Посрещна я голямото писалище от масивно дърво и двете кресла срещу него, на които сядаха клиентите на агенцията. По писалището и рафтовете на огромната библиотека беше пълно със странни предмети, събирани от чичо ѝ, спомени от случаи, разрешени от него. Имаше матрьошки, писалки, лули и старинни часовници, а дори и колекция от фалшиви мустаци.

А освен това там беше и...

– Мяу! – обади се Пърси, старата раздразнителна котка порода девън рекс, наследена заедно с всичко останало.

– Да, Пърси, и ти си тук – погали я Емили.

Котката примлясна няколко пъти, прозя се и се премести от писалището на креслото – знак, че моментът на нежности беше отминал, поне що се отнася до нея.

Емили тръсна рамене, свикнала със своенравието на проскубаната домашна любимка. Всъщност едно обичливо пухкаво коте

никак нямаше да е в тон с това толкова странно място.

Момичето седна зад бюрото и отвори чекмеджето, където държеше ценните дневници на чичо Орвил, в които детективът с подробности описваше всички разрешени от него случаи. Емили отвори един от тях, но после го затвори с въздишка. Не беше тук, за да се разхожда по стъпките на невероятния си чичо.

Отвори учебника по математика и започна да преписва старателно упражненията в тетрадката на квадратчета. Ужасяващите разкази, които беше чувала за средното училище, не се оказаха съвсем верни, но в тях имаше и истина – учебната година започна едва преди няколко дена, а вече бяха затрупани с домашни работи и уроци. Добре поне, че новите ѝ съученици бяха много симпатични и я приеха, все едно я познаваха от години, макар че...

Емили въздъхна. Тази сутрин се беше случило нещо, което не излизаше от ума ѝ и я караше да се чувства напрегната и разтревожена. Опита се да изгони спомена с гледане на телевизия, но водопроводческите опити на майка ѝ, които наводниха банята, я прекъснаха.

Работата беше там, че почти веднага

След като дойдоха в Блосъм Крийк, Емили се сприятели с Джейми, сина на полицейския инспектор в селото. Разбира се, между тях двамата беше имало и хубави, и не дотам хубави моменти, но можеше да се каже, че двамата са най-добри приятели. Или поне Емили се мислеше така до тази сутрин. Случилото се отново изплува в ума ѝ. В междучасието Джейми седеше в коридора заедно с Райли и Скот, приятелите си от детинство. Емили вече се смяташе за една от тях и затова се запъти към тях. Но когато се приближи, Джейми и Райли внезапно млъкнаха. Джейми започна да оправя нервно косата си, а Райли я заразглежда с леденосините си очи зад големите си очила. Емили не обърна внимание на това и предложи на момчетата следобед да дойдат при нея и заедно да си напишат домашните. Скот обаче отклони поканата – трябвало да ходи на зъболекар, за контролен преглед на брекетите и отвори широко уста, сякаш да докаже, че наистина има брекети. Макар да не даде да се разбере, от набитото детективско око на Емили не убегнаха няколко детайла. Джейми и Райли не се разсмяха, както обикновено, нито го блъснаха шеговито с лакти, нито го подкачиха с любимите им забавни имена. Вместо това единият се загледа в тавана, а другият – в пода, и замънкаха колко са заети този следобед. Емили беше почти сигурна, че тримата ще отидат някъде заедно, може би в къщата на Джейми, за да си пишат домашните без нея. Защо ли го правеха?

Докато въздишаше над задачите по математика, Емили не спираше да върти телефона из ръцете си. На няколко пъти се спря на номера на Джейми, но после си представяше как момчетата се забавляват без нея и рязко изключваше дисплея.

– Защо въздишаш? – надникна майка ѝ в хола.

– Една чаша горещ шоколад в смесения магазин на Рокси щеше ми дойде много добре – погледна замечтано Емили.

Магазинът на Рокси ѝ беше любимо място, където обичаше да се отбива за следобедна закуска. Но точно днес беше затворен.

– О, не изпадай в мрачно настроение! Рокси и Матю ще се върнат скоро, имай малко търпение и ще получиш горещия си шоколад – успокои я майка ѝ, погрешно допуснала, че това е причината за лошото ѝ настроение.

Братът и сестрата Флинт бяха отишли на гости на родителите си пенсионери, които се бяха преместили в Дувър, осъществявайки мечтата си да живеят в къща с изглед към морето.

– Но тази вечер Пейгъти ни покани на вечеря у тях, не си ли доволна?

Емили се смая.

– Джейми ще бъде ли там? – попита тя, тъй като Пейгъти беше баба на приятеля ѝ.

– Не ми казвай, че пак сте се скарали... – въздъхна Линда.

– Не, просто попитах... – опита се да се измъкне Емили.

– Аха... От възрастта е, непрекъснато си сменяте настроението – сви рамене майка ѝ, но после изведнъж я погледна хитричко. – Хм, а да не би пък да е станало нещо повече от приятелство, а?

– Мамоооо! – ядоса се Емили, която хич не споделяше сладникавите романтични залитания на майка си.

– Ха-ха! А помниш ли онзи път, когато искаше да подариш цветя на Мод за Свети Валентин, но се подхлъзна в коридора и се озова

в краката на заместник-директорката? – говореше Фред, почервенял от смях, и размахваше една салфетка, имитирайки приятеля си Албърт.

Бившият адвокат също се разсмя.

– А тая стара вещица ги взе и дори ми каза „Благодаря, че сте се сетили“!

Пейгъти, третият член от сплотеното приятелско трио, погледна Емили.

– Трябваше да видиш Мод, единственото момиче от цялото училище, чийто приятел я остави без букет.

– Ужас! – възкликна Линда, която много държеше на романтичните жестове.

Емили се засмя, като си представи сцената с подхлъзването, и хвърли скришом поглед към Джейми. Приятелят ѝ не само не се смееше, но и изглеждаше твърде зает с втората си порция пудинг.

– Да, обаче после се омъжи за мен – отбеляза гордо Албърт.

Двамата с Мод бяха чудесна двойка, чиито отношения се основаваха върху здравословното разпределение на личните пространства. Албърт ходеше в клуба за народни танци и се занимаваше с разследвания, а съпругата му

играеше бридж с приятелките си и посещаваше кръжока по рисуване.

– Да, беше толкова настоятелен, че тя накрая отстъпи от изтощение! – пошегува се Пейгъти.

Тримата приятели се познаваха от училище и на седемдесет и три годишна възраст продължаваха да са заедно, както когато бяха деца. Можеха с часове да разказват младежките си истории, които носеха дъха на друго време, и Емили много обичаше да ги слуша.

Албърт погледна престорено обидено Пейгъти.

– Точно ти ли ми го казваш!? Ти, която завладя съпруга си, като го блъсна по един хълм! Сигурно си е ударил силно главата, горкият...

– Блъснат по хълм? – ококори се Линда.

– Не ви ли го е разказвала досега? – попита с досада Джейми, без да откъсва очи от пудинга.

– Не – каза Емили и го изгледа лошо.

Лицето на Пейгъти грейна, а миг след това го забули тъга. Мъжът ѝ беше починал преди няколко години и много ѝ липсваше.

– Беше по време на пролетната ваканция

в университета. Аз, Албърт и Фред бяхме на екскурзия на острова с фара Брим.

– Да – намеси се Албърт. – Аз току-що бях получил най-високите възможни оценки и по частно право, и по данъчно право...

– Нали говорехме как са се запознали Пейгъти и Джеймс! – прекъсна го Фред, който добре знаеше навика на приятеля си да не спира да говори.

– Баща ми току-що ми беше подарил нов фотоапарат и аз непрекъснато снимах – продължи разказа си Пейгъти. – А те двамата бяха много доволни да позират! Чакайте, ще ви покажа албума!

Пейгъти измъкна от библиотеката един стар албум със снимки, намери фотографиите от екскурзията в Брим и ги показа на Емили и Линда.

– Тук Албърт и Фред показват мускули на фона на морето. А тук Албърт и Фред се правят на изследователи на фона на летящи гларуси. Ето как Албърт и Фред се преструват, че местят фара, погледнете каква хубава игра на перспективата...

– Страхотни снимки! – възкликна Емили, която също имаше страст към фотографията.

– Да – засмя се Фред. – Виж тази снимка, заснета е отзад, докогато ние се правим на акробати... – каза той и посочи една снимка, на която той, със слабичкото си тяло, беше стъпил на раменете на силния Албърт, бивш ръгбист с яко телосложение. – За да ни хване в кадър и двамата, тя отскочи назад и блъсна с рамо един нещастник, който случайно минаваше оттам, и го изстреля с размахани из въздуха крака и ръце надолу по хълма!

– А после хукна да му помага, като викаше „Аз съм лекар, почти!“ – избухна в смях Албърт.

– Да, така беше, учех медицина... – засмя се Пейгъти, която сега беше лекарката на Блосъм Крийк.

– И като сте се погледнали в очите, е пламнала любов от пръв поглед, нали... – каза замечтано Линда.

– По-точно беше притеснение от пръв поглед. Но все пак се сетих да му поискам адреса, за да му пиша и да му изпратя извиненията си, тъй като си беше изкълчил глезена. Трябваше да видите как се смееха приятелите му.

– Поне толкова, колкото и твоите... – намигна Фред под гъстите си вежди.

– Какво красиво място да се влюби човек! – въздъхна Линда, като гледаше снимките от малкия хълмист, потънал в цветя остров, над който се издигаше старият фар. – Всъщност какво красиво място просто така!

– Ако искате, можем да ви заведем там – предложи Пейгъти. – Например тази събота, тъй като после се предвижда лошо време...

– Би било хубаво, но в събота ще идва техникът за бойлера – отвърна Линда тъжно.

– Жалко! – възкликна Емили, на която определено ѝ се искаше да отиде на това красиво място.

– Но ти можеш да отидеш, Емили – каза Линда.

– Значи решено, екскурзия до фара! – извика Албърт.

– Джейми ще носи кошницата за пикника, защото е млад и силен – пошегува се Фред.

– Но аз всъщност... – измънка момчето притеснено и някак странно се изчерви.

Емили въздъхна. Ще разбере какво се върти в главата му! Тя беше ли или не беше истински детектив?